

În vremea aceea Iisus a văzut mulțimea de oameni și I s-a făcut milă de dânșii și a tămăduit pe toți bolnavii lor. Iar când s-a făcut seară, s-au apropiat de Dânsul ucenicii Săi și I-au zis: locul acesta este pustiu și iată e târziu; deci da drumul mulțimilor, ca să se ducă în sate să-și cumpere de mâncare. Iisus însă le-a răspuns: nu trebuie să se ducă; dați-le voi să mănânce. Dar ei I-au spus: nu avem aici decât numai cinci pâini și doi pești. Atunci El a zis: aduceți-le aici la Mine. După aceea a poruncit oamenilor să șadă pe iarbă și, luând cele cinci pâini și cei doi pești, și-a ridicat ochii spre cer, a binecuvântat și, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii mulțimilor. Și au mâncat toți și s-au săturat; și au strâns rămășițele de fărâmituri, douăsprezece coșuri pline. Iar cei care mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii. Îndată după aceea, Iisus a silit pe ucenici Săi să intre în corabie și să treacă înaintea Lui, pe țarmul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor.
(Matei 14, 14-42)

Duminica aceasta, numită și a înmulțirii pâinilor, freamătă de bucuria pe care orice ospăț cu Hristos o dăruiește sufletelor noastre. O zi lungă, obositoare prin încărcătura de minune și de faptă prin care toți cei prezenți trecuseră. Cine mai știe câte făcuseră mâinile lui Iisus și câte inimi întorsese cuvintele Sale către Dumnezeu Cel viu. Mereu în astfel de momente oamenii obosesc și uită de foame, ceva mai înalt hrânindu-i. Dar când Cel Ce Este Lumina cea lină a slavei lui Dumnezeu a îngăduit luminii celeilalte, create, s-aducă răcoarea serii, stomacurile încordate de emoție s-au destins, cerându-și hrana. Grija ucenicilor este înduioșătoare. Din atitudinea lor remarcăm că au învățat deja câte ceva de la Mântuitorul și poate că unul din lucruri este această duioșie către flămând și însetat, cel care, tot Evanghelistul Matei ne zice în cuvinte cutremurătoare (Mt 25, 34-46), îi va arăta pe „acești mai mici” porți de aur în intrarea în Împărăție.

Domnul le răspunde oarecum „distant” la prima vedere: „Dați-le voi să mănânce” (Mt XIV, 16). Seamănă într-o oarecare măsură cu reacția de la Cana Galileii când Hristos pare că nu reacționează la rugămintele mamei Sale, pentru ca, mai apoi, să prăznuiască, cer și pământ „începutul minunilor” (Ioan 2, 11). Această tensiune pedagogică pe care Hristos o creează în astfel de momente obligă pe Ucenici nu la o adorare triumfalistă, ci la deschiderea ochilor, la vederea realității, așa cum este ea. Ce să fi remarcat Hristos-Domnul în gândirea Ucenicilor de-i „forțază” la a vedea realitatea? Posibil că, insuficienți crescut în Duh, Ucenicii credeau că de-acum pot face toate ale Învățătorului pentru că, e de presupus, să se fi simțit și ei cum se simt astăzi cei cinstiți de Avvă, „băgați în seamă”. De aici, probabil, și reacția Mântuitorului care, după ce împarte pâinea binecuvântând-o și dând-o de hrană mulțimii, îi pune pe Ucenici „să treacă înaintea Lui de cealaltă parte a mării” (Mt XIV, 22). Să nu credeți că exagerăm exegeza. Textul Apostolului citit în Duminica aceasta oferă cheia (I Cor 1, 10-17): „Împărțitu-S-a, oare, Hristos?... Nu cumva Pavel s-a răstignit pentru voi, sau în numele lui Pavel ați fost botezați?” ... duhovnicească în contextul unor certuri și împărțeli în funcție de cei care-n chip văzut le-au dat darurile. Acest lucru îl statuează Hristos nu din mândrie, ci din necesitatea aceea clară de a vedea dincolo de dar Dăruitorul.

Ce ne mai învață împărțirea pâinilor? Că tot lucrul se face cu binecuvântare, dar între binecuvântarea pe care o face Hristos și cea pe care o facem noi rămâne diferență clară, ca între orice lucru pe care-L face Dumnezeu și lucrul pe care noi îl săvârșim. Tot din icoana înmulțirii pâinilor identificăm faptul că împărțirea pâinilor se face cu adâncă disciplină, într-o ierarhie instituită de realități (Hristos dă Ucenicilor, iar Ucenicii mulțimilor, Evanghelia după Marcu (6, 39) fiind mai atentă în descrierea disciplinei „liturgice”, dacă vreți, a momentului (descriind cum oamenii ședeau cete, cete jos pe iarba verde ...). și aici, la Marcu (6, 45) se insistă pe obligativitatea pe care Hristos o impune Ucenicilor în părăsirea acelei adunări des-flămânzite.

Pentru că aici este miezul (ca să rămânem în sfera pâinii) toată structura mărturiei de credință ce are ca finalitate Euharistia (Impărtașania). Ședem în adunare liturgic-dumnezeiască - mijlocirea, cuvântul de învățătură - mărturia, mărturisirea de credință, toate acestea – și toată prezența reală a Mântuitorului Hristos – fac din această icoană evanghelică, pagină de aur în pedagogia „pâinii care vine de sus” (Ioan 6, 32). De altfel, în context identic, Evanghelia de la Ioan păstrează și cuvintele pe care, de ni le-am aminti mai des, am scăpa de o mulțime din ispitele care diluează teologia zilelor noastre. Căci scris este: „Nu pentru că ați văzut minuni Mă căutați, ci pentru că ați mâncat din pâini și v-ați săturat.” **Lucrați nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru mâncarea ce rămâne și în viața veșnică pe care v-o va da Fiul Omului,** „căci pe EL Și-a pus pecetea Dumnezeu-Tatăl!” (Ioan 6, 26-27).

Aceasta le-o cere Hristos Ucenicilor Săi. Să vadă dincolo de realitatea văzută, într-un spațiu al veșniciei și-al eshatologicului, realitatea dumnezeiască a mântuirii. Să înțeleagă cuvântul care zice: „Eu sunt Pâinea vieții; cel ce vine la Mine nu va flămânzi, și cel ce crede în Mine nu va înseta niciodată” (Ioan 6, 35).

Căci, în esență, această înmulțire a pâinilor este repetiția generală a Ospățului Stăpânului Hristos, la care suntem chemați de fiecare dată „cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste” (Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur), ospăț în care pururea trebuie să mărturisim și să credem că El este cu adevărat, Hristos Fiul lui Dumnezeu Celui viu... Că El este Pâinea vieții (Ioan 6, 48).

O, de-am mânca dintr-însa și nu ne-ar mai flămânzi sufletele altfel decât după cele ale lui Dumnezeu...

După acestea se liniștește furtuna la cuvântul Cuvântului. Semn că așa-i mereu după ce Pâinea cea cerească vindecă tulburările noastre.

în icoana Adormirii Maicii Domnului, îl reprezintă prezența lui Iisus, Fiul ei și Mântuitorul nostru, Care ține în brațe un prunc. Ce reprezintă acest „prunc”, nu-i greu de bănuț: este vorba de **sufletul Maicii Sale, pe care El, ca Fiu iubitor, dar și ca Dumnezeu, îl ia în brațe pentru a-l înălța la ceruri.** Vedem în acest gest nu numai un act firesc, pe deplin justificat în urma viețuirii ei ducernice, ci și un semn de dumnezeiască restituire.

Câtă vreme Iisus a fost **prunc, ea a fost cea care L-a purtat** în brațe și mai apoi, L-a ținut de mână, spre a nu I se lovi picioarele de pietrele răspândite peste tot în Țara Sfântă. Ea a fost cea care L-a însoțit fără întrerupere în misiunea Sa de propovăduire. I-a fost alături, mamă iubitoare și îndurerată, **în clipele Pătimirilor**, morții și îngropării, prin sufletul ei trecând sabia, după proorocia bătrânului Simeon. **La coborârea de pe cruce**, L-a ținut iarăși în brațe, precum îi era drag să-L țină când era prunc.

Ne amintim cu admirație, în această clipă, de sculptorul italian Michelangelo, care a immortalizat genial acest moment, prin cunoscuta **Pietă, în care Maica Sfântă Îl ține în brațe, cu o dragoste înduioșătoare, pe Fiul ei tocmai coborât de pe cruce.**

Iar acum, la trecerea ei, numită inspirat adormire (nu moarte!), Fiul iubitor, în ipostasul Lui de Dumnezeu, îi ține la rându-I duios și recunoscător sufletul în brațele Sale.

Trebuie să vedem, însă, în acest gest impresionant nu numai un act de firească recunoștință, ci și o **pildă de pedagogie divină**, dată pentru noi, oamenii. Asemeni Maicii Preacurate, care și-a crescut Pruncul cu o dăruire exemplară, sunt **părinții noștri creștini, tată și mamă, care ne-au crescut cu responsabilitate și jertfelnicie.**

Vine o vreme, însă, când bătrânețea și bolile îi coboară pe părinți la condiția de „prunci” neputincioși, depinzând de copii, precum odinioară copiii de ei.

Și atunci se petrece un lucru asemănător celui sugerat de icoana de față: **după cum Iisus ține în brațe pe Maica Sa pentru a-i purta sufletul în sălașurile de odihnă, așa copiii recunoscători își ajută părinții bolnavi și bătrâni să treacă mai ușor peste suferințe**, pregătindu-i, mai apoi, pentru marea trecere în veșnicie. Îi duc la doctor, sau cheamă doctorul acasă, le asigură cele necesare unei viețuirii decente, dacă zac la pat îi hrănesc, îi îmbracă, îi spală, ca pe niște prunci, cheamă preotul pentru spovedanie și cuminecare, au grijă să nu moară singuri, fără lumânare aprinsă.

Iată, așadar, câtă pedagogie creștină ne transmite icoana Adormirii Maicii Domnului! În același timp, **prezența lui Iisus lângă catafalcul ei este o dovadă incontestabilă a înaltei cinstiri de care Maica Sfântă se bucură în evlavia dreptmăritorilor creștini**, evlavie exprimată, astfel, prin reprezentarea iconografică de față.

Acest detaliu este inspirat, de altfel, din Tradiție. Iată, bunăoară, ce consemnează **mineiul lunii august la sinaxarul din ziua de 15:** „Când a binevoit Hristos Dumnezeul nostru ca să ia pe Maica Sa la Sine, atunci cu trei zile mai înainte a făcut-o să cunoască, prin mijlocirea îngerului, mutarea de pe pământ. Iar Născătoarea de Dumnezeu s-a bucurat cu bucurie mare și cu dorul ce avea ca să se mute la Fiul Său. Apoi și-a gătit patul și toate cele ce se cădea pentru îngropăciune. După aceasta, luând Fecioara iertăciune de la toți, s-a întins pe pat, a făcut rugăciune pentru întărirea lumii și pașnica ei petrecere. Și așa în mâinile Fiului și Dumnezeului său și-a dat sufletul”.

Atenția deosebită pe care evlavia populară o acordă Maicii Preacurate exprimă, astfel, conștiința că ea este de fapt Panaghia (în traducere, Preasfântă, Atotsfântă). Acest cuvânt a intrat în limbajul și cultul bisericesc în urma unei minuni a Maicii Domnului, consemnată, de asemenea, în Tradiție (cartea Minunile Maicii Domnului): „După înălțarea Domnului la cer, apostolii, înainte de a pleca la propovăduire, erau toți dimpreună într-un gând. Iar când stăteau la prânz, lăseau un loc liber, puneau acolo o pernă, iar pe pernă puneau o parte din pâinea de la masă, întru cinstea lui Hristos. La ridicarea mesei, ridicau și cea pârțică de pâine, mulțumind și zicând: Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție. Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Apoi, Doamne Iisuse Hristoase, ajută-ne nouă! Iar când s-au adunat apostolii pe nori la îngroparea Precistei, săvârșind ei și rânduiala de mai sus, Maica Domnului s-a arătat în nor, cu o ceată de îngeri, zicându-le: Bucurați-vă, că eu sunt cu voi în toate zilele! Iar apostolii, alături de cuvintele „Doamne Iisuse...”, au strigat: **Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-ne nouă!**”.

Iată de ce, la praznicul Adormirii, apăsați de multe griji, ispite și păcate, dar și nădăjduindu-ne în mijlocirea ei către tronul Preasfintei Treimi, strigăm și noi precum odinioară apostolii: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-ne nouă!”. Amin.

Pr.Vasile Gordon

Programul săptămânii 14 august – 21 august 2016

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	14 august	8 - 12 - Sf.Liturghie (Înmulțirea pâinilor) – Pr.Ticu
Duminică	14 august	18 – 21 - Vecernia și Prohodul Maicii Domnului - Pr.Ticu
Luni	15 august	8 - 12 - Sf.Liturghie (Adormirea Maicii Domnului) – Pr.Ticu
Luni	15 august	18 – 19 - Acatistul Sf.Brâncoveni – Pr.Dragoș
Martți	16 august	8 - 11 - Sf.Liturghie (Sf.Martiri Brâncoveni) – Pr.Dragoș
Miercuri	17 august	9 - 10 - Sfințirea mică a apei – Pr.Ticu
Joi	18 august	- Program administrativ (zi liberă)
Vineri	19 august	9 - 11 - Taina Sf.MASLU
Vineri	19 august	18 – 19 - Slujba Acatistului – Pr.Ticu
Sâmbătă	20 august	8 – 11 - Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți - Pr.Ticu
Sâmbătă	20 august	18 – 19 - Vecernia Duminicii a IX-a după Rusalii – Pr.Ticu
Duminică	21 august	8 - 12 - Sf.Liturghie (Umblarea pe mare – Potolirea furtunii) – Pr.Ticu
Duminică	21 august	18 – 19 - Paraclisul Maicii Domnului - Pr.Ticu